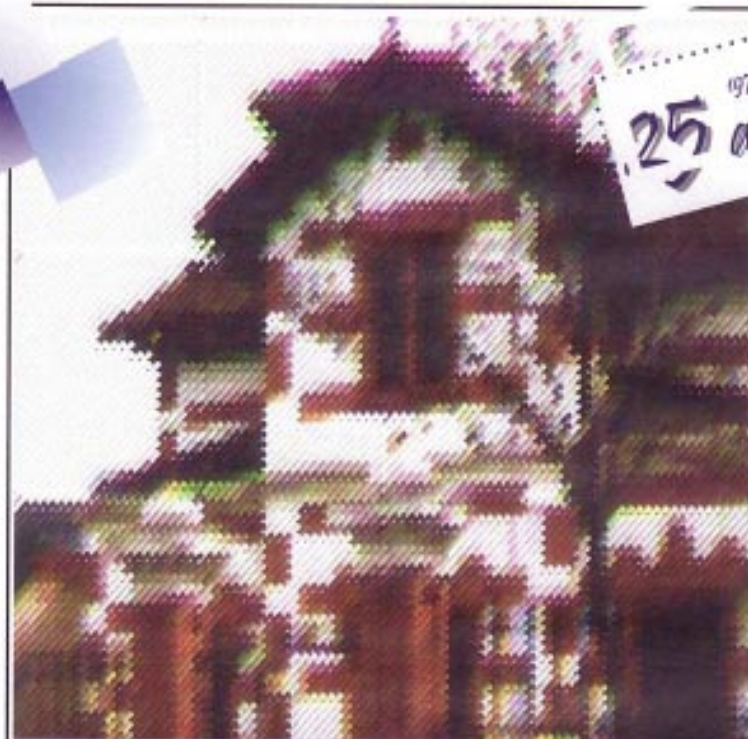

❖ Canigó XXI. ❖

Número 17

Fundació Privada Canigó

Desembre 2003

ASSOCIACIÓ DE PARES CANIGÓ

 1978-2003
anys

FUNDACIÓ PRIVADA CANIGÓ

Sumari

Presentació

Entrevista 1

Entrevista 2

Poesia

Auca

Records del STO

Conte

Recordem Joan Perucho

Passatemps

PRESENTACIÓ

25 ¹⁹⁷⁸⁻²⁰⁰³ anys

Encarna Espallargas
-Treballadora CET-

Salutacion

Benvolgudes famílies i lectors en general:

Quan doneu un cop d'ull a la revista que teniu a les mans, veureu com aquesta, gairebé, és un monogràfic dedicat als 25 anys de Canigó.

Hi trobareu:

1- Les **entrevistes** realitzades a la Sra. Rosa Batlle i al Sr. Parés, les quals ens acosten als primers moments de Canigó i als inicis de l'Associació de Pares Canigó.

2- **Poesies** de Verdaguer, amb el tema de Canigó al rerafons i **contes** que ens apropen als començaments del Centre.

3- L'**auca** de Canigó, creada pels usuaris del SCAPS.

4- **Records** de les persones que estaven aquí des del començament i **recordatoris** per aquells que, malauradament, ja no hi són.....

Per tots nosaltres, els que formem part de la família Canigó, és tota una fita poder celebrar aquest aniversari, i ho fem amb orgull i alegria, però també amb molta humilitat,

perquè som conscients que encara ens resta moltíssima feina per tirar endavant, molts projectes per portar a la pràctica i, és clar, molts aspectes per seguir millorant.

De totes maneres, voldria remarcar que, per mí, de tot aquest magnífic i treballat embolcall que és la celebració dels 25 anys de Canigó, el més important és el que representa:

1- L'**experiència** que comencem a tenir en l'atenció i en la cura real i realista dels nostres fills.

2- El **suport**, l'**ajut** i el **reconeixement** que estem rebent, tant des dels Estaments Públics, com Privats.

Permeteu-me que us desitgi a tots plegats que passeu unes bones Festes Nadalenques i que tingueu un venturós any 2004.

Signat: **Josep Casabó**
-President-

ENTREVISTANT.....

Rosa Batlle

Una de les activitats que es van organitzar per celebrar el vint-i-cinquè aniversari de la creació de l'Associació de Pares Canigó, va ser un dia de Portes Obertes. Aquest dia, el 14 de Novembre de 2003, va visitar-nos la Sra. Rosa Batlle.

Per nosaltres, va ser tot un honor compartir històries i anècdotes amb ella. Sobretot, perquè ens va aportar una part de la història de Canigó que teniem més llunyana en el temps.

Agraïm l'aportació de la Sra. Batlle, la qual us presentem. Estem segurs que us fascinarà!

Pregunta. *Quin és el seu nom complet?*

Resposta. Em dic Rosa Batlle Roca.

P. *Quin any va nèixer?*

R. Vaig nèixer l'any 1921, a Barcelona.

P. *Està casada? Té fills?*

R. Sóc vídua i no tinc fills.

P. *Sempre ha viscut a Sarrià?*

R. Des de fa molts anys.

P. *Quins estudis va realitzar?*

R. Primaris, batxillerat i magisteri.

P. *A què es dedicava abans de fundar el Centre?*

La Sra. Rosa Batlle en un moment de l'entrevista.

R. A estudiar.

P. *Quina ha estat la seva trajectòria professional?*

P. Vaig començar donant classes particulars. Primer, amb un parell de nens fixes i, llavors, ja vaig fundar l'escola. Van començar a venir nens.

Cada cop més i més, fins que, a la fi, vàrem fundar l'escola.

P. *Quins hoobies té?*

R. M'agrada la

música clàssica, l'esport, la lectura..... També m'agrada escriure.

P. *Quin tipus de lectura li és més agradable?*

R. A mi m'agrada la narrativa.

P. *Què s'estima més, cinema o teatre?*

R. Teatre.

P. *Com va sorgir la idea de crear el centre Canigó?*

R. Perquè ja ateniem molts nens i, llavors, aquests es van anar fent grans.

P. *Quin és l'origen del nom del Centre?*

R. Quan estudiava Batxillerat, els cursos tenien nom de muntanya. Un d'ells es deia Canigó. Com que em va agradar molt, vaig posar a l'Escola aquest nom.

P. *Quan van ser els seus inicis?*

R. Vam començar l'any 1946, amb 8 alumnes i una sola unitat escolar.

P. *Quina programació*

i continguts se seguia amb els alumnes?

R. Llegir, escriure, sortir a l'exterior a conèixer coses, rítmica, gimnàstica,....

P. *Quants professionals hi treballaven?*

R. Tres. El de música venia un cop a la setmana, el de gimnàstica tres.....

P. *Com era la distribució del centre? I del pati?*

R. Era allargassat, amb separacions i amb unes portes de

Recordo amb nostàlgia la "nova" Escola Canigó i ara estic molt contenta de veure com ha evolucionat. Els estimo

Rosa Balcells
14-11-03

fusta, amb vidreres a dalt. Hi havia tres taules. El pati era petit. La migdiada es feia amb unes gandules,.... Quan vaig venir aquí, deviem de tenir uns 25 nois. Vam arribar a ser fins a 80.

P. *En aquell temps arribava cap subvenció per gestionar el Centre?*

R. No. Van ajudar els pares.

P. *Expliqui'ns com van ser els primers anys de Canigó.*

R. Vam anar treballant poquet a

poquet..... Van anar venint nens. Sobretot, de Sarrià. Feiem sortides, representacions al teatre per Nadal i Fi de Curs, fabricàvem fustetes per Nadal,.....

P. *Com va evolucionar el Centre al llarg dels anys?*

R. Van venir més alumnes, vam posar logopeda,....

P. *Quin és el record més agradable de la seva estança a Canigó?*

Diego, preguntant la Sra. Batlle, tot començant l'entrevista.

25

1978-2003
anys

R. N'hi ha molts, molts,.... Per exemple, en aquestes festes que s'organitzaven, els nois ho feien molt bé i venia molta gent. Estava molt contenta. Després, feiem exposicions a final de curs i exposicions dels treballs que havíem fet. Venien els pares..... Era molt bonic, els nois estaven

molt contents,.....

P. *S'ha sentit satisfeta amb la creació de Canigó?*

R. Sí, molt satisfeta. Després de Canigó he treballat en dues escoles i he donat classes particulars durant molts anys.

-SCAPS Matí-

Cap al final de l'entrevista, Marcel lliura una revista a la Sra. Rosa Batlle.

ENTREVISTANT.....

————— **Sebastià Parés i Rifà** —————

El dia 6 de Novembre de 2003, el Sr. Parés, acompanyat per la Sra. Grau i la Sra. Clusella, va tenir la gentilesa de respondre totes les preguntes que els entrevistadors del Centre li van formular. El Sr. Parés, juntament amb la

Sra. Grau i la Sra. Clusella, es van convertir, d'alguna manera, amb els representants dels primers pares: les seves dificultats, però també, les seves lluites, les seves esperances, les seves ganes de treballar, les seves il·lusions,... que ara, són, les nostres!

Pregunta. *Quin any i en quina població va néixer?*

Resposta. Vaig néixer a Sant Pere de Torelló (Osona), l'any 1920. Per tant, ja podeu dir que en aquest moment, acabo de complir 83 anys. En el poble, quan vaig néixer, teníem un secretari que tot i ser un bon home no portava el Registre Civil gaire bé, de tal manera que quan naixia una criatura, anava de passeig pel poble fins a trobar el pare o la mare i li deia: *Joan ha nascut un nen a casa. Et felicito! Ho apuntaré aquí en llibre i ja ho passaré al Llibre de Registre*, però ja no hi pensava mai més.

Això del Llibre de Registre ho he descobert perquè quan vaig

començar la carrera, necessitava una fe de baptisme i a l'anar a l'Ajuntament em vaig trobar que, de tots els fulls, només n'hi havia un que estigués escrit, els altres estaven en blanc. Per tant, vaig haver de fer uns grans tràmits per ficar-me "allà".

Aquesta és una petita anècdota de naixement i de com un secretari, amb un llibre, pot espatllar un Registre.

P. *Quina influència van tenir en vostè els seus pares?*

R. Moltíssima influència! Tots els pares tenen molta influència en els fills. És anormal que no hi hagi aquesta pressió, però jo vaig tenir la sort de tenir un pare molt intel·ligent i que llegia molt. Això de llegir molt em va quedar

25

1974-2001
anys

per tota la vida. Sempre ho he agraït. Llegia el que podia, un setmanari esportiu,.... i, sobretot, literatura russa, Tolstoi, Dostojevskij,....

La meua mare era una formigueta sàvia. Una formigueta que treballava tot el dia sense descansar mai.

P. Quins estudis ha realitzat?

R. Sóc metge i vaig estudiar el batxillerat a Ripoll. Vaig fer la carrera de metge dos anys a Salamanca i els quatre o cinc anys restants a Barcelona.

M'aixecava a les 5 del matí per estudiar i, a les 9, quan tothom començava a llevar-se, jo ja havia fet quatre hores d'estudi. Això m'ha ajudat molt.

P. Durant la seva vida professional, a què s'ha dedicat?

R. M'he dedicat a la pediatria més que a la medicina general. Després, vaig tenir la sort d'en-

trar com a assessor tècnic en tres laboratoris diferents. Això em va donar uns coneixements per poder valorar la feina que es feia dins els laboratoris. És una gran

experiència fabricar medicines, que és el que fem nosaltres, i fem, encara.

P. Quins hobbies té?

R. Molts. El meu hobby per excel·lència és la música. També, llegir i viatjar. El que no soc massa és un cineasta.....

Vaig al cinema quan la pel·lícula és molt bona, per exemple, a veure Amadeus,.... Llavors no poso tanta resistència. Al teatre hi aniria més però no tinc temps. La música m'encanta. Us explicaré una petita anècdota sobre això: Com us he dit, vaig fer el batxillerat a Ripoll, allí hi havia una escola magnífica que no era pas més gran que això, érem uns 30 estudiants. Per complicar-ho una miqueta més, hi havia uns

Vicen "gampé" " Per sempre!!

8-21-02

es sabia molt

J. Ripoll

6-11-03

Com d'altres coses: de la plantat de
man feli

J. Ripoll

6-11-03

que feien primer curs de batxillerat, uns altres segon, uns altres tercer i uns altres estudiaven per capellà. Una sola persona era prou capaç de tirar endavant l'escola.

Una cosa que m'agrada molt és llegir al llit perquè és el moment del dia que no sona el telèfon. Una nit em vaig aixecar del llit set vegades per fer visites.

Sóc molt aficionat a la música i no podria dedicar-me a res més que no fos historiar la música. Observant una mica quins són els nostres coneixements musicals et trobes que tirant enrera en l'escala cronològica, la música que comencem a conèixer ens l'ha ensenyat Bach, el qual va morir l'any 1720.

Mil set-cents anys en la història de la humanitat no és res, són quatre dies. Doncs se m'ha ficat al cap estudiar, precisament, aquesta època, l'època de la música de Bach. Però abans de Bach.... Tirant molt enrera em trobo que he arribat a historiar els mesopotàmics. La música de l'Iraq té més de 3000 anys. Més enrera, trobem els grecs, que ho

han dit tot en música. Tinc discs impressionants en grec original.

En música no acabes mai de tirar enrera, qualsevol dia trobarem música molt antiga, de l'època d'Abraham, per exemple, de 1800 anys abans de Crist....

A Ripoll vaig tenir la sort de viure a casa del meu oncle, que era el mestre municipal de música. Aquest home em va formar musicalment, de tal manera que ell, que era el director de l'orquestra, quan hi havia algú que no venia, sortia en Sebastià, que havia de tocar tots els instruments regularment bé.

Jo podria tocar una gran quantitat d'instruments, tinc 7 anys de piano (que encara estudio un parell d'hores al dia), 7 anys de violí, coneixements de lectura de solfeig, de saxo, tenora, trompeta, contrabaix,.....

Quan vaig estar al front (sóc de la Quinta del 41) vaig poder entrar a la banda militar, però com que estava acabant la guerra, havia molts músics a l'exèrcit. Vaig intentar de posar-hi el cap, però no sabia el que era una trompa i se'n necessitava **XX**

una. Vaig anar al capità músic i li vaig dir: *Miri, em passa això.* Ell em va preguntar: *¿Usted ha visto alguna vez una trompa?* Jo li vaig contestar: *No, però si em dóna una mica de temps li prometo que me'n sortiré!* Em va donar uns dies i va sortir un trompa estupenda.

Va molt bé conèixer el funcionament dels instruments. És importantíssim!

P. *Ha pensat en escriure algun llibre sobre la història de Canigó?*

R. Sí, ho he pensat. M'interessa molt la història, però la història de Canigó és el que més m'interessa. Ja ho farem.....

P. *Quin tipus de lectura és la seva preferida?*

R. Els assaigs..... Llegir una novel·la, sobretot les que corren avui dia, no té cap interès per a mi. Ara,estic llegint un llibre sobre els primers 300 anys del cristianisme, com eren els primers cristians, els primers en creure en Déu,.....

Una de les coses que més il·lusió

El Sr. Parés, la Sra. Grau i la Sra. Clusella, en un moment de l'entrevista, que va tenir lloc a la biblioteca del Centre.

em fan, es poder estructurar i deixar ben escrit com era la música que Jesucrist va sentir a la Sinagoga. Per mi, té un interès extraordinari i n'hi ha molt poca de gent que en tingui notícia.

No llegeixo mai un sol llibre, sempre en llegeixo tres o quatre a l'hora. El que ara m'està emocionant és *Els cristians dels primers 300 anys*, de Jesús Mestre.

P. *Li agrada viatjar?*

R. I tant! He viatjat força i se n'aprèn molt.

P. *Quin ha estat el viatge que més li ha agradat?*

R. El país que més m'ha agradat és Grècia. És una meravella! Els grecs són els pares de la nostra cultura.

P. *Li agraden els animals? En té?*

R. Sí, molt, però no en puc tenir perquè visc en un pis.

P. *Quin és el programa de ràdio que més li agrada? I de la televisió?*

R. La ràdio, no tinc ocasió de

El Sr. Parés i la Sra. Grau, en un moment de l'entrevista.

25

1978-2003
anys

sentir-la. Però li haig d'agrair molt perquè, quan vaig estar malalt, uns amics em van regalar un aparell i vaig tenir l'oportunitat d'escoltar per primera vegada una música diferent, com ara, l'òpera Madame Butterfly.

La televisió? Quines coses més bones es podrien fer amb la televisió i ho deixem passar!

Veig les notícies, però res més.

P. Ens podria explicar com van ser els orígens de Canigó?

R. El nom de Canigó el vam

heretar, no el vam crear nosaltres. L'important no és el nom sinó els problemes que van haver de superar. Érem entre 25 i 30 pares, aproximadament, i estàvem més o menys contents, fins que vam decidir fer una reunió per organitzar tot això. Ens vam assabentar que no podia funcionar l'escola de cap manera, perquè només hi havia una professora, i sense títol. Allí va començar una batalla desagradable. Llavors, era una escola

El Sr. Parés, ara acompanyat per la Sra. Clusella, mentre responien una pregunta plantejada pels entrevistadors.

El Sr. Parés en el moment d'escriure la dedicatòria en el llibre de Canigó.

creativa i em va interessar molt el tema dels nois disminuïts..... Fins i tot vam intentar organitzar unes anades a l'estranger per visitar escoles que es dediquessin a aquest tipus de terapèutica. Vam fer una Junta, vam nomenar un President (que vaig ser jo) i ens vam preguntar per què una escola tan maca com aquella no

rebia cap ajuda de l'Ajuntament o de la Generalitat? Sense dir res a ningú vaig començar a demanar, personalment, a les escoles com ho feien per arribar a final de mes, fins que vaig esbrinar una font d'ingressos: donar d'alta l'escola, ja que no estava reconeguda en lloc. A partir d'aquí, l'escola va començar a madurar

25

1978-2003

anys

i, evidentment, també vam conèixer les "pilotes" que es formaven a final de mes. Vam negociar amb la Sra. Rosa Batlle perquè deixés el Centre, tot compensant-la amb un milió de pessetes i poder, així, organitzar-ho a la nostra manera.

Cada dimarts ens reuníem a casa meva per treballar i..... per fer un cafè. Ja veieu que això no s'ha fet pas en dos dies!

P. *Creu que s'ha aconseguit l'objectiu inicial que es va proposar en el seu dia?*

R. En bona mida sí. Crec que hem arribat allà on volíem arribar. Però no us desanimeu, perquè hem d'anar molt més lluny, hem d'intentar establir una xarxa d'escoles que puguin comunicar els seus avenços, els quals són molt notables.

P. *Quins han estat els millors moments viscuts? I els pitjors?*

R. De bons moments n'hi ha hagut moltíssims..... El pitjor va ser buscar un milió de pessetes que l'escola necessitava.

P. *Quin paper ha tingut la seva filla Maria en la seva vida personal i en les seves tasques*

professionals?

R. La Maria ens ha fet molta companyia, molta.....

P. *Quin sentiment li desperta el fet que ara es compleixin els 25 anys de la creació de Canigó?*

R. Que encara crec que hi ha miracles....!

P. *Què li suposa que se li dediqui una competició esportiva al Centre?*

R. Una gran alegria i un gran honor. Però traslladaria sincerament aquest honor a l'equip de pares que ens han ajudat dia darrera dia.

- SCAPS Matí-

8- XI- 03

POESIA

Verdaguer

Fu canig, avui mateix en aquesta hora
jo seia ací amb gentil;
los besos de l'aurora
volaven per son front, com les abelles
pel front de les porcelles
que en sa brasa desfeu l'altè d'abzil.
i s'avi, a aquesta cima
que guarda la petjada de son peu,
amb quant men cos estima
tinc de donar l'adéu!
i Muntanyes separades
són les del canigó;
per mi bé no són estudes
mes ara no ho són, no!
(La creu de Canigó, poema de Canigó
de Jacint Verdaguer).

Yolanda Sáiz
-Treballadora CET-

Lourdes Rojas
-Treballadora CET-

- Déu tenia - ella Guifre -, amb Tullyenro
vaig a sortir del terreny desterrat.

Si com ell me sortís amb lo cor net!,
aquesta nit, de mon apurera a veure,
ha dat tres cops la maza misericordiosa
de nostre patriarca sant Benet.

Cella, claustros, celles, cel de la Terra,
part de la pau en esta mar de guerra;
celles gemmans que omuran amb tot lo cor,
com jo us hi tinc, teniu - me en la moniera,
ja meca vaig a esperar - vos a la Glòria,
vora la font de l'eternal amor.

Ara que a mi l'altaria meut m'espera,
una marça se demana, és la claveria:
Blentem la Creu, del Camigo' al bell àngel,
que a Déu albeta els amarosos braços,
hi entreci les mirades i les passos
i esbarri en la mentonija la meua criam.

- Tots hi amirem los monjos d'adira terra
- Odiba li rapan -, i al front la seva
clavin com tomba el signe de la Creu;
i com los salms desment - se les cantaries
los àngels hi vindran a voladèries
oix colomar de fada a for sen.
(El moment de Sant Martí de Canaïel, Canaïel, Saint Vençguer)

Lourdes Rojas
-Treballadora CET-

Esther Viltró
-Treballadora CET-

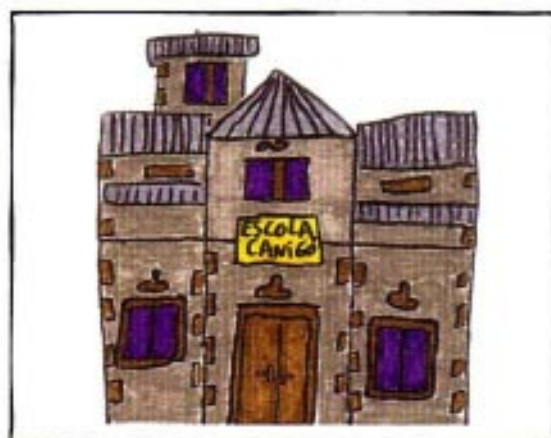
LAUCA DE CANIGÓ

1

*El·ls orígens de Canigó l'any 1946 van començar
quan la Sra. Rosa Batlle en una escola va somiar*

25 anys
1978-2003

2

*L'Escola en una casa modernista es va organitzar
i amb el nom de Canigó la van batejar*

3

*Van passar els anys i el 1978 es va decidir
que en una Associació de Pares la volien convertir*

4

*El noi de l'escola van créixer
i el 1981 un taller per a ells va néixer*

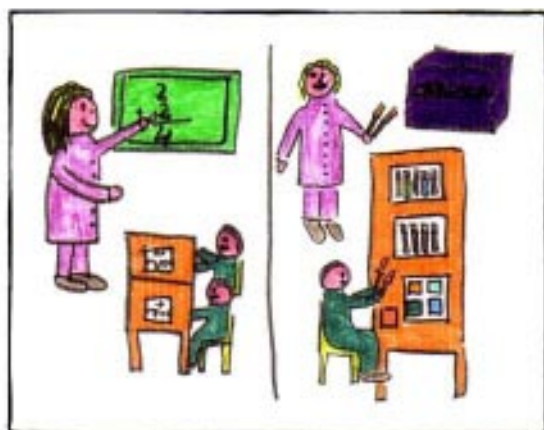

5

*El Taller s'anomenava La Cabana
i feien treballs de manera artesana*

25

1978-2003
anys

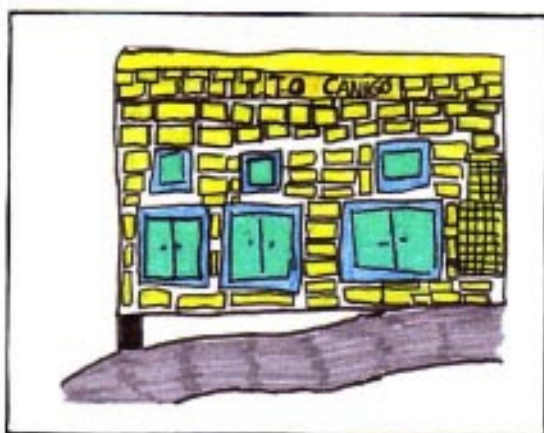
6

*El 1986 es crea un Pro-Taller inicial
on es feia una tasca escolar i també laboral*

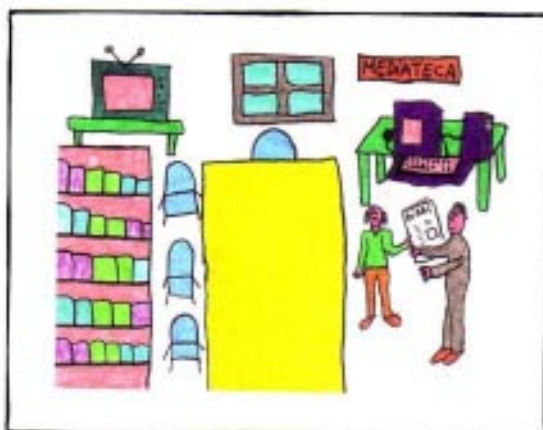
7

*L'any 1991 naix el Centre Especial de Treball
com a bugaderia de catre industrial*

8

*Arrivat el 1994 es construí el nou Taller Ocupacional
un espai gran, modern i molt més funcional*

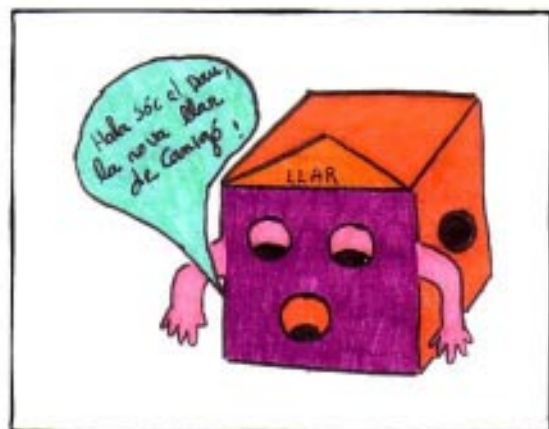

9

*El 1995 amb el doble torn de la bugaderia
se'ngi el servei de sol amb molta energia*

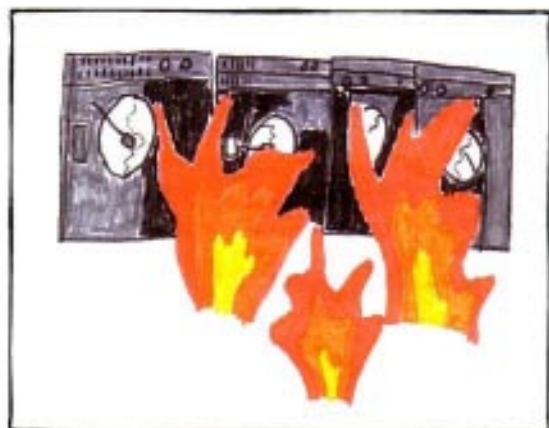
25

1978-2003
anys

10

*També es creà la **LLar-Residència** que amb el nom del **Deu** s'anomenà amb ocurrència*

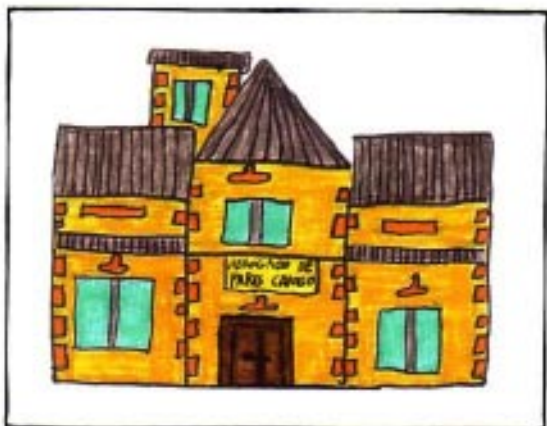
11

A més, un incendi a la bugaderia es va originar i durant força temps sense feina ens vam quedar

12

*A finals d'any va sorgir el Club Esportiu
que des del principi es va mostrar molt viu*

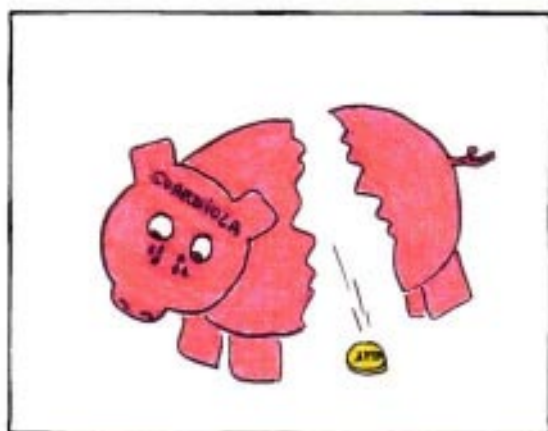
13

*El 1996 la casa es va remodelar
i amb una cara ben neta va quedar*

25

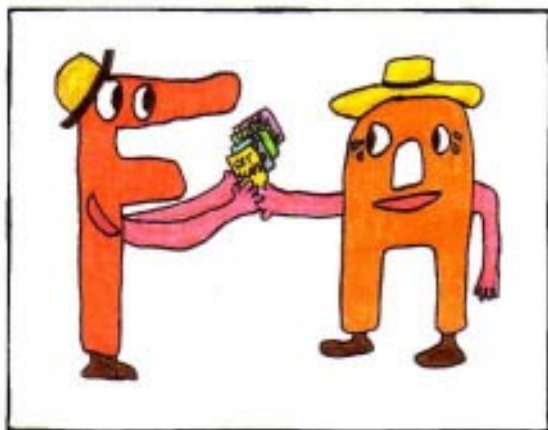
1978-2003
anys

14

*L'any 1997 una crisi es va patir
i el centre va estar a punt de sucumbir*

15

*Arribat l'any 1999 la fundació
es fa càrrec de tots els serveis de l'Associació*

*Avui, el 2003 tots plegats celebrem
el 25è aniversari d'aquest Fanigó que tant estimem*

FI

RECORDS STO

- Imma Sastre va arribar de petita i recorda molt bé les festes i festivals de cançons que es feien a final de curs i, tal com ella diu, “*se lo pasaba pipa*”. Es recorda de la Rosa i la Sofia, que van ser les seves “*seños*”.
- Antonio Sierra recorda la Rosa Batlle, que era l’antiga directora i que estava al despatx. També ha parlat de la Núria Rovira, que havia estat la seva monitora i que li ensenyava a fer cinturons.
- Paquita Gispert comenta que va començar l’escola quan era molt jove i recorda com la senyoreta Montse Busquets li ensenyava a escriure i a comptar.
- En Jordi Figàs se’n recorda dels passeigs que feia per la muntanya, de la font del pi, on esmorzava i bevia aigua, de l’excursió a Montserrat i de les colònies a Río León Safari.
- Lluís Callizo recorda que quan va venir al centre era tan petit que portava bolquer i tenia cabell. La seva professora era la Sofia, li ensenyava a sumar, a comptar, les lletres,....
- José Luis Bordes també diu que era molt petit i recorda que en una festa cantava “*si yo fuera rico*” i que, també, imitava cantants.

Després, han anat arribant molts altres nois, els hem vist créixer i fer-se grans, però tots ells formen part de la família i de la història de l’actual Canigó.

CONTE

Fa molts i molts anys

A *mics de Canigó! aquest conte no és un conte de fades i no és un conte qualsevol. Pareu atenció! Doncs tot el que sentiu i tot el que us expliquin no és més que el ressò d'allò que vàrem viure, vivim i viurem els companys i*

companyes d'aquest lloc. Des dels antics fins els més nous, vivim aquests temps amb molta il·lusió i, per això, us dediquem a tots un breu relat que hem fet, tot remenant alguns dels nostres records:

LA HISTÒRIA:

Fa molts anys, a l'Avinguda de Vallvidrera número 22... Sí, on actualment hi ha l'edifici de la Fundació, hi havia una casa alta i de dos colors. Cridava l'atenció, doncs pels voltants hi havia només els seus jardins i l'estació. Com us podeu imaginar no era una casa qualsevol, sinó la casa on es trobava una escola d'ensenyament especial anomenada CANIGÓ.

A l'escola i als tallers...

A l'escola hi havia unes classes i tots els nois havien de dur bata. Els alumnes aprenien a llegir, a cosir, a escriure, a comptar, fins i tot s'hi dinava i s'hi feia la migdiada. Sí, sí, la migdiada! Es feia al pis de dalt, on ara hi ha la

biblioteca. Una vegada, un company es va portar malament: va apagar el llum i va fer enrabiar una bona estona tots els altres, i per això van castigar tot el grup.

Els nois i noies anaven a l'escola dins d'una furgoneta que es feia servir d'autocar. Aleshores eren molt entremaliats i sovint els agradava fer bromes al xòfer i, és clar, sovint també els castigaven

per tirar-li pilotetes de paper al coll. Com veieu, no sempre es portaven bé. Quan algú pegava algun company, de vegades, el castigaven amb les mans al cap una bona estona!

Algun temps més tard, les dues cabanes que hi havia a Canigó es van convertir en tallers. Allà

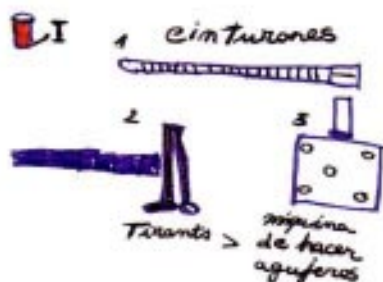
aprenien a fer coses noves: pintar figuretes, fer ornaments de Nadal, decorar coses fetes per ells mateixos...

I, per Nadal, tot ho anaven a vendre al Turó Park. També s'hi feien collarets, maquinetes,

CAIXA de música

TALLER

clauers i moltes coses entretingudes...

Tant a l'escola, com més tard als tallers, s'entretenien muntant festivals i musicals. Des d'aleshores s'ha mantingut la tradició de celebrar festes quan era el temps. Per Setmana Santa es feia la Mona i se la menjaven entre tots, quan era Carnestoltes tots -monitores incloses!- es disfressaven. No es deixava mai de celebrar la revetlla de Sant Joan o de preparar entre tots l'ambient de Nadal abans de les festes.

Com tot a la vida, les cabanes també es fan velles, i, també, es van haver d'enderrocar. Alguns dels que hi havien acabat la formació professional, es van presentar a l'entrevista amb les x

CONTE

Fa molts i molts anys

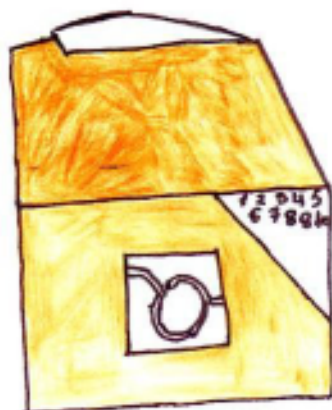
dues senyoretetes que decidirien si podrien treballar a la bugaderia... que, atenció, ja s'estava construint!!

A la bugaderia...

A la bugaderia, que només ocupava la part on són ara les rentadores, hi havia menys màquines que ara, i la calandra era molt més petita. Hi havia una persona passant i una altra recollint el gènere. En tot aquell

un dissabte per la tarda, però per sort es van poder reparar molt aviat. A la primera època, només s'hi treballava des de les set del matí fins a les dues de la tarda i no hi havia els dos torns que hi ha ara. Ja, aleshores, trobàvem temps d'on fos per poder fer altres coses i, com no, força esport.

ESPECIAL d'Impics

temps, es va produir un incendi. Per sort no ens va agafar a Canigó. Van arribar l'endemà i no van poder treballar a causa de l'estat en que estava tot: va ser el 1995, cremant-se dues màquines

Ja durant la primera època a la bugaderia, de coses divertides van haver-n'hi unes quantes, però n'hi ha una d'inoblidable...

Els gats també han estat protagonistes a la història de Canigó. Una monitora, a qui li agradaven molt els animals, un dia va portar un gat que havia tingut a casa seva. El gat es va quedar a Canigó i, un dia que vam venir a treballar, vam sentir

molts miols a la bugaderia. I quina sorpresa ens vam dur! La gata, amagada entre la maquinària, havia tingut gatada...

Un altre cop!!

Un company, pocs mesos després d'entrar a treballar, es va dur un bon ensurt: un gat que s'havia ficat dins d'una rentadora pel tub de les sortides d'aigua, quan va obrir la rentadora, el gat va fugir comes ajudeu-me, tot espantat.

Més endavant es va ampliar l'espai de la bugaderia i es van obrir els dos torns que tots coneixem. Dos companys van veure "la buga" i la nova calandra molt grans el primer dia que van arribar, però amb el temps, s'hi han anat acostumant. Tot s'ha anat fent més fort i més gran, i ho anem polint tot i ho anem millorant.

És gràcies a la feina de tots des de fa molts i molts anys, que uns hem vist Canigó néixer i d'altres ja l'hem vist caminant. Esperem que aquest conte-recordatori que us hem ofert en celebració dels 25 anys, us animin a viure aquests moments com nosaltres,

amb la il·lusió d'un projecte que acaba de començar sobre els fonaments d'un ric passat.

Recull de vivències de tots els usuaris del SCAPS

RECORDEM JOAN PERUCHO

En record i com a agraïment al suport i a l'amistat que sempre ens ha ofert, ens plau oferir-vos el fragment "Mentre jo visqui", del llibre LA MEDUSA del nostre estimat Joan Perucho.

Recordem així el seu estret vincle amb Canigó i, sobretot, la seva amabilitat i sensibilitat amb els nois i noies durant l'entrevista que vam publicar a la revista nº 7 de Desembre de 1998.

*Vaig descobrir l'àlbum de fotografies,
Hi era, intimidat, amb una gorra,
un vestit de xeviot i el somriure
de sor Sant Miquel, agafant les mans
dels meus pares. Hi havia els ulls
de la meva germana, l'automòbil
darrere el viaducte de Vallcarca,
el fulard de seda d'Itàlia,
tot (com el col·legi) rere l'oblit
rescatat no sé d'on, car fa un moment
no hi era. Habitava el no-res,
existint en mi, recordant
el que passà i torno a veure
com en "la recherche du temps perdu", com Swan,
tenint una part de mi perduda*

25

1971-2000

anys

*en el fons dels carrers, mansions, passadissos,
figures igual que aspectes vivents
caminant mentre jo visqui i recordi,
nodrint-se de mi, segures, fins a la meva mort.*

Joan Perucho -Mentre jo visqui-

Per el Taller
Cunigo,
després d'escoltar
els fragments d'a-
questa cançó, donarem
la continuïtat. Amb una
abraçada de
Joan Perucho
10-XII-98

Joan Perucho i la Sra. Perucho, envoltats del SCAPS en un moment de l'entrevista realitzada el 1998.

PASSATEMPS

Diferències

- En la torre de Canigó es poden trobar 8 diferències. Saps on són?

Lourdes Rojas
-Treballadora CET-

- 1 _____
- 2 _____
- 3 _____
- 4 _____
- 5 _____
- 6 _____
- 7 _____
- 8 _____

25 anys

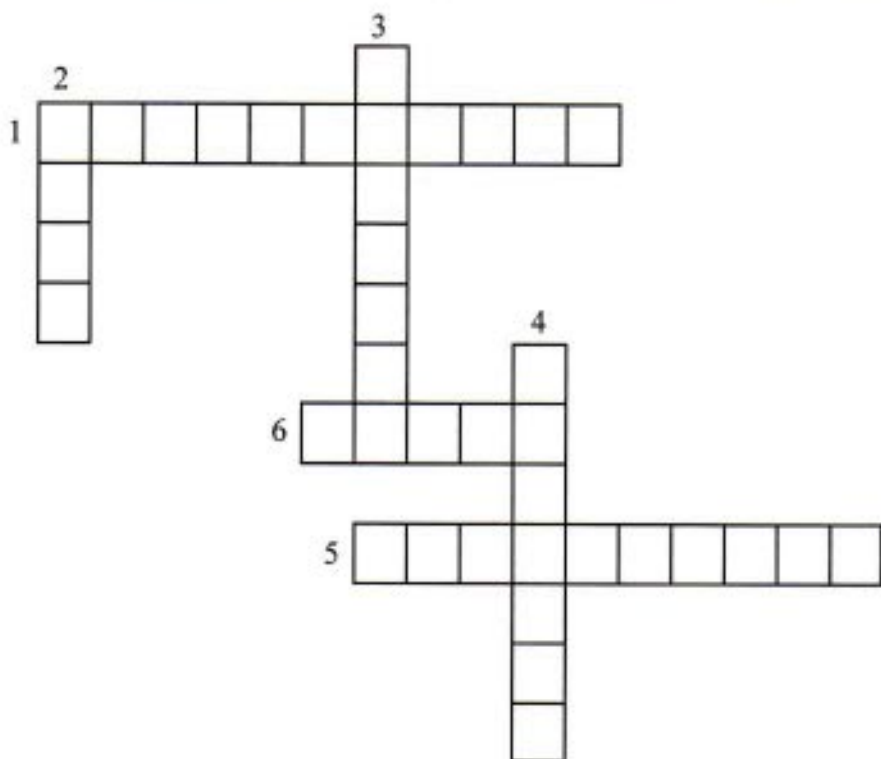
Laberint

Sabries trobar el camí que ha de seguir Canigó fins arribar a complir el seu 25è Aniversari?

Yolanda Sáiz
-Treballadora CET-

Sopa de lletres

Busca los actos conmemorativos que se han celebrado en el 25 Aniversario de Canigó:

- 1- Charla en público sobre un tema.
- 2- Establecimiento para ver películas.
- 3- Juego que consiste en tirar y acercarse a un boliche lo más cerca posible.
- 4- Actividad física.
- 5- Muestra pública de artículos de arte, ciencia o industria.
- 6- Movimiento del cuerpo al compás de la música.

Equip de Redacció:

Ruth Lerma
Iolanda Martínez
Asunción Marcos

Coordinació:

Ricard Seuma

© Fundació Privada Canigó

Avda. Vallvidrera, 22 08017 BARCELONA

Telf. 93 203 25 70

E-Mail: fcanigo@suport.org

[Http://www.terra.es/personal2/fcanigo](http://www.terra.es/personal2/fcanigo)

Impress per Fundació Privada Canigó

Dipòsit Legal B-46.678/95

Jaume Grau
-Treballador CET-

Canigó desitja a tots els
seus amics un bon Nadal i
un venturós 2004

Amb el suport de:

Fundació Viure i Conviure

CAIXA CATALUNYA